KATOLIČKI LIS

Izlazi svakog četvrtka. Predplata godišnje Kn 2000.—, pol godine Kn 1000.—, a četvrt godine Kuna 500.—. Pojedini broj Kn 40.—. Za inozemstvo predplata godišnje Kn 3000.—.

Curate strenue, ne Ecclesiae castra defensoribus careant in regno Croatiae

Leon XIII. u Breveu na urednika »Kat. Lista«, dne 4. travnja 1900.

Rukopise valja
uredničtvu Kaptol
Predplata se šalje
kom br. 35.021. —
sav upravni dio: K

Broj 6. U Zagrebu, 8. veljače 1945. **Tečaj**

Molite se gospodaru žetve...

Piše: **D. Hren**

Bijaše to jamačno krasan prizor, kada «Gospodin vidjevši silan sviet, razžali mu se, jer bijahu izmučeni i oboreni kao ovce bez pastira. Tada reče svojim učenicima: Molite se Gospodaru žetve, da pošlje radnike u svoju žetvu« (Mat. 9. 36-38).

Nakon svršetka prvog svjetskog rata uvidjeli smo, da moramo sklopiti ruke i dići srdce prema Gospodaru žetve s toplom molitvom, neka se udostoji poslati što više poslenika u svoju žetvu. I učinili smo tako. U cieloj su se našoj nadbiskupiji obavljale i javne i posebničke molitve za: svećenički pomladak u nakanu, da nam Gospodin po zagovoru Kraljice Apostola podade što više revnih i požrtvovnih duhovnih pastira. Bilo je i uspjeha. U tom su razdoblju idealni mladići popunili nešto praznina u svećeničkim redovima. Sve praznine nisu dakako izpunjene. U roku od god. 1925. imali smo manjak od 300 svećenika. Godišnje ih je umiralo najmanje dvadeset, a u ratnim i poslije ratnim godinama bilo je godišnje zaređeno njih 2 do 5. Vruće molitve Gospodaru od žetve popravile su donekle do stanje. Ali nove prilike su nam brojčano stanje svećenstva strahovito pogoršale. Uza sva nastojanja, nismo mogli popuniti sve nekadanje praznine. Morale su se osnovati nove župe. Nastale su nove škole. U sadanjem je ratu i zaglavilo nekoliko svećenika. Mnogo nam ih je pomrlo u naponu snage, jer su, preizmoreni u duhovnoj službi, klonuli kod prve navale kakve bolesti. Opet su se pojavile strašne praznine. Danas stojimo pred mnogo gorim pomanjkanjem klera, nego li je to bilo pred kojih dvadeset i pet godina. Ne smijemo zaboraviti niti činjenicu, da imademo jedva što od srednjega klera. Postoje u glavnom mlađi ljudi, i oni, koji su prešli 60. godinu života. Za sada još duhovna pastva ne stradava, jer nam pomažu naši hrvatski svećenici iz južnih krajeva i braća Slovenci. A kad se oni vrate svome stadu?

Brojitbeni podatci, kao i stvarni pogled u prilike morao bi nas baciti u težko naricanje, jaukanje do očaja. A što bi nam to koristilo? Radije na posao!

1. Molitvena akcija. Za svako je dobro
molitvena akcija najvažnija. S Božjim bl
vom postizavaju se neočekivani uspjesi. Bed
— ništa! Napokon, baš nam je u tom pogle
spodin sam naložio: »Molite se dakle Gos
žetve, da pošalje radnike u svoju žetvu!«

Trebalo bi opet uvesti dnevne molitve
sv. Mise. Imali smo nekada u tom liepih n
nih obrazaca i Gospodinu i presv. Djevici.
ih uzkrisiti. Neka se mole svakim danom
sv. Mise. Ne smijemo se bojati, da će m
nakon sv. Mise biti previše. Istina, imade
mnogo. Tu su molitve propisane od sv.
U neke nam je dane preporučeno, a u neke
vjeđeno, da obavimo s pukom molitve za m
je je sastavio sam sveti Otac. Jednako je
litvom za kanonizaciju bl. Nikole Tavelić
neke dane i molitve postoji preporuka, z
odredba. Sad će biti preporučeno, da se još
le »Pohvale« u naknadu za psovke. Još tre
dodati molitve za svećenički pomladak. P
Zar ne? Gledajmo malo praktično na sve
radne nam dane dolaze u crkvu pobožne
koje su na blizu crkvi, i koje mogu uhvati
mena. Kad su našle vremena za sv. Misu
će još i pet minuta za sve navedene molitv
su i onako obično one pobožne duše, koje
najljepše moliti, za koje vriedi i ona sv.
Deus, qui infirma mundi eligis, ut fortia co
S takvima se bacimo na sveti posao, da iz
što više revnih Božjih službenika.

Kroz neko smo vrieme imali i u Bogosl
i u Dječačkom sjemeništu njihove pobožn
svećenički pomladak. Petkom su se, nako
Mise, molile molitve, upravljene Gospodinu
botom one nebeskoj Majci. Za vrieme velik
mora obavljali su pitomci klanjanje presv
stvu i molitve presv. Majci u zavodskoj k
Svake prve nedjelje u mjesecu bilo je u tu
nu cjelodnevno klanjanje. I to treba uzkri

U gradu Zagrebu su se naročito u kv
danima obavljale pobožnosti u nekim crkva
tu svetu nakanu. Na kvaterne petke bilo
ženo Presveto kroz cieli dan i noć na klan

litvu. I te kvaterne pobožnosti treba uzkrisiti. tos bi trebalo odmah sada na prvu ovogo-nju kvaternu nedjelju po našim župama na-ti nedjelju svećeničkog pomladka, t. j. obaviti ožnosti, održati propoviedi i sakupljati priloge u svrhu. Vjernike bi trebalo potaknuti, da u sva kvaterna dana poste na tu nakanu, i ako po-ji oprost od posta radi ratnog vremena.

U prijašnje se vrieme našlo patničkih duša, e su svoje boli i kušnje, bolest ili bilo kakvo jenje prikazivale na tu nakanu. I to treba risiti.

U novije je vrieme sveta Stolica preporučila ćeničke subote, t. j. pobožnosti prvih subota u secu, i dopustila, da se prema rubrikama, će služiti sv. Misa D. N. Jesu Christi Summi et erni Sacerdotis. I to treba uvesti u pojedinim rama. Ta pobožnost ne smeta obavljanju po-nosti prvih pet subota, koje je presv. Majka poručila u Fatimi.

Svećenička će revnost naći još raznih pobož-ti, koje da namieni ili vjernicima preporuči za nama tako veliku nevolju i potrebu. A ne će bi-a odmet, da svaki od braće svećenika namieni em jedanput u tjednu i moljenje svoga brevi-a za svećenički pomladak, i da do zgode misi tu nakanu.

Nema sumnje, da je molitvena akcija najvaž-, kad nam je Gospodin sam preporuča: Mo-se Gospodaru žetve, da pošlje poslenika u u žetvu.

Uz molitvenu se akciju moraju nuždno vezati i nadne pobožnosti. Osim toga ne smijema zabora-la se i kod nas kroz neko vrieme sustavno napadalo ćenike oltara, ponizivalo ih, nastojalo onemo-ti pred vjernicima, sve prema onoj: »Udari ira, pa će se ovce razbjeći«. Za sva ta djela a Gospodinu poslati zadovoljštinu. Vjernici-treba protumačiti, što Gospodin misli o sve-ku:

Gospodin je na Jeremijina usta nazvao slu-ike oltara zjenicom svoga oka. Novozavjetne svećenike Spasitelj odabrao, da budu ribarima , sa zemlje i svietlo svieta. Njima je kazao: sta, zaista vam kažem, tko prima onoga, ko-a šaljem, mene prima, a tko prima mene, pri-onoga koji me je poslao. Svećenicima su uprav-one divne Isusove rieči: «Vi ste moji prija-Više vas ne nazivljem slugama, jer sluga ne što radi njegov gospodar.«

Svećenici su jedini ljudi na tom svietu, koji su i obilje spasiteljske vlasti od samoga Spasi-: »Dana mi je sva vlast na nebu i na zemlji. dakle, i naučavajte sve narode, krsteći ih u Otca i Sina i Duha Svetoga; učeći ih, da drže što sam vam zapovjedio. I evo Ja sam s vama e dane do konca svieta.«

Svećenik mora iz propovjedaonice, kao i na im predavanjima svoje slušateljstvo malo titi i sa srdce. Treba im pokazati, kako je svećenik najveći dobročinitelj ljudskim dušama od dolazka na sviet, pa sve do smrtnoga časa. »Što bi nam koristilo roditi se, a da se nismo prepo-rodili?« Zar nismo odmah po začeću postali sinovi srčbe? Svećenik, djelitelj Božjih tajna, nas je preporodio. On nas jedini, po Božjoj odredbi, rje-šava grieha, on jedini imade u svojoj ruci Ne-besku Hranu, on jedini prikazuje presv. nekrvnu Žrtvu Novoga Zavjeta, on jedini, po Božjoj od-redbi, i uz Njegov blagoslov najbolje poučava, tješi, upravlja i vodi prema vječnoj domovini. Zato i veliki svetci i crkveni učitelji govore o sve-ćeniku biranim riečima. Sv. Ivan Zlatousti kaže: »Moć je svećenika odličnija i veća od moći bilo kojega kralja«. Sv. Jeronim izpravno tvrdi: »Sve-ćenik je spasitelj svieta.« Sv. Ambrozije poređuje službu svećenika sa službom Duha Svetoga. Sv. Efrem piše: »Dostojanstvo svećeništva je čudo ve-liko, neizmjerno i neizrecivo.« Osobiti promicatelj slave Bl. Djevice Marije, sv. Bernardo, razgovara s Njome ovako: »Presv. Djevice, oprosti mi! Ja-mačno ne mislim ništa kazati protiv Tebe, ali sve-ćeništvo je Gospodin uzdignuo povrh Tebe«. Po-znato je, da su mnogi veliki svetci, ujedno duboki mislioci, poređivali svećenika sa samim Kristom.

Bit će uviek dobro, da svećenik upozori svoje slušatelje i na svjedočanstvo poviesti i na pogled u današnji sviet i život. Poviest će nam svakoga naroda, pa tako i našeg hrvatskoga naroda, ka-zati, da su svećenici bili u svako vrieme uteme-ljitelji prosvjete i uljudbe, učitelji u gospodar-stvu, organizatori boljeg družtvovnog poredka, branitelji narodnih želja i prava, darežljivi po-magači sirotinje, tješitelji u nevoljama i jedina opravdana nada bolje budućnosti. O svemu nam tome govori poviest, a o tome nam svjedoči i po-gled u život, napose u današnjim težkim ratnim prilikama.

Bit će i prigovora među vjernicma. Možda će prstom pokazati na kojega gramzljivca, škrticu ili okaljanoga nečistoćom. Ne smijemo poricati žalost-nu činjenicu, da imade takvih, koji su svojim griesima zaprljali svoje veliko dostojanstvo i čast. Vjernicima treba samo naglasiti, da se i u apo-stolskom zboru našao jedan Juda. Osim toga griesi nekolicine nipošto ne umanjuju zasluge ve-ćine. Sav pak Božji nauk o svećeniku ipak stoji, i to nepokolebivo stoji. Osim toga mora se spome-nuti, da vjernici nemaju pravo suditi svome sve-ćeniku. Njegov je sudac Gospodin Bog na nebu i zakonita crkvena oblast na zemlji.

2. Sabirna akcija. I ta je veoma važna. Dosa-da su se naime sjemeništa mogla uzdržavati što od vlastitih prihoda, što pak od pripomoći pre-uzv. g. Nadbiskupa. Prilike su se u novije vrie-me stubokom promienile. Preuzv. Nadbiskup ima-de veoma skromne dohodke. Bogoslovsko sjeme-nište je izgubilo svoju ogromnu i liepo uređenu ekonomiju Mokrice. Dječačko sjemenište imade veoma malo vlastitih prihoda. Moraju vjernici pri-skočiti u pomoć. Danas to nije tako težko.

Ako svaki vjernik dade samo mali mjesečni doprinos, bit će to kroz godinu dana liepa svota,

koja može znatno pripomoći uzdržavanju jednog i drugog sjemeništa. Seoske župe će najbolje načiniti, ako sakupe živežne namirnice. Selo ih imade. I u tom pogledu može se s malim prilogom mnogo sabrati. Sam župnik može prednjačiti. Vjernicima mora protumačiti, da smo mi, Hrvati, jedan od riedkih naroda na svietu, koji svojim posebnim doprinosima ne uzdržavamo svoje svećenstvo i svoja sjemeništa. Moramo jedanput i na to pomišljati. Vjernici će rado dati. O tome nas uvjeravaju oveći doprinosi, sakupljeni za uređenje našeg svetišta Marije Bistrice. Za sabirnu se akciju imade brinuti u svakoj župi Odbor Djela za svećenička zvanja. Župnik će ga sastaviti od članova družtava Katoličke Akcije i nabožnih udruženja iz svoje župe.

3. Poučavanje o svećeničkom zvanju. To je veoma važno. Dobra pouka potakne i na molitvenu i na sabirnu akciju. Pouka je kod nas veoma potrebna. Moramo priznati, da su baš u tom pogledu vjernici dosta slabo poučeni. Napose ih treba poučiti o velikoj sreći za narod, ako imade dosta svećenika, pa još k tome revnih i požrtvovnih. Naprotiv, zadesila bi nas strahovita nesreća, ako ne budemo imali dostatno službenika olt Pojedinim supruzima treba naglasiti, kako će njih biti najveća sreća, ako Bog odabere nj vog sina za duhovni stalež. U tom pogledu m mo izkorieniti dvie mane, koje kod nas vlad Tako zvani bolji krugovi obično zaziru od t da im diete bude svećenikom. Samo to ne! T im je, da ga se odreknu. I sin će se morati od njih. Druga je mana među siromašnijim sviet Njihova je želja: »Ajde, sine, ajde u popove! će bolje i tebi, i nama kraj tebe!« Jedno je i dr mišljenje skroz na skroz naopako i krivo. Jed drugo ne poznaje, u čemu stoji Božji poziv. go nama, našem narodu, ako budu vjernici pravno shvatali uzvišenost svetog zvanja!

Neprestano, napose sada, u kvaternom t nu, na svestrani rad za svećenički pomladak! litvena akcija, naknadne pobožnosti, sabirna cija i temeljita pouka neka se što bolje prov Svaka župa neka osnuje Odbor Djela za sveće ka zvanja. Misao i vapaj: «Pošlji, Gospodine, slenika u svoju žetvu, neka se uciepi u sv dušu!...

Djelo za svećenička zvanja

Predavanje, koje je održao Dr. Sibe Zaninović družtvima K. A. u Zagrebu

Kudagod se okrenemo, kamogod stignemo, gdjegod se s nekim susretnemo svuda slušamo, kako su težka i strašna današnja vremena, kako proživljavamo jednu od najsudbonosnijih perioda ljudske poviesti. Međutim ne treba nitko da nam ovo kaže. Mi i sami osjećamo svim svojim bićem, da čovječanstvo nije nikada doživjelo užasnijih strahota, ni krvavijih dana, ni sudbonosnijih trenutaka od onih, koje smo mi doživjeli. Znamo i to, da strahovitije zablude, strastvenije mržnje i razarajuća bjesnila nisu nikada trovala ljudske duše kao danas. Čovjek je ustao na čovjeka, brat na brata, narod na narod, država na državu i pod biesnim udarcima civiliziranog divljačtva ljudska se krv potocima lije, gradovi se ruše, sela se pale, te u pepelu i prahu nestaju plodovi stoljetnih kulturnih napora mnogobrojnih generacija. Zapanjeni i, rekao bih, bezpomoćni gledamo, kako se ruši težko podignuta zgrada kulture i civilizacije i kako ljudsko družtvo sliepo srlja u ponor divljačtva i anarhije, u bezdan moralne i materialne biede.

Kada bismo imali vremena analizirati sve one intelektualne i moralne zablude, kojima je zadnjih stoljeća lutalo čovječanstvo, sve pokrete i sva strujanja, koja su vladala javnim životom neposredne prošlosti, mi bi smo vidjeli, da sva ova užasna zbivanja, kojima smo mi svjedoci, nisu nego naravna i logična posljedica nastojanja, da se čovjek i ljudsko družtvo odtrgne od vrhovnog auktoriteta Boga Stvoritelja. U svojoj oholosti i u svojoj nadutosti čovjek je mislio, da bez ikakvih štetnih posljedica može proizvesti revoluciju u svemiru i sebe izdići na priestolje zadnje svrhe i konačnog cilja svega stvorenoga. Istina, Stvoritelj je sve ono, što je stvoreno u naravnom redu stvari, predao čovjeku u službu. To nam svjedoči psalmista, kada kaže: »Postavio si ga vladaocem nad djelom r svojih, sve si mu metnuo pod noge, sve ovce i vega i životinje poljske, ptice nebeske i ribe n ske, štogod samo ide stazama morskim.« Ali S ritelj je sve ovo čovjeku dao i povjerio, kak čovjek mogao što lakše i što bolje služiti Nj Bogu i Gospodaru svome. I onda, kada je čov kada je ljudsko družtvo prestalo služiti B onda su i stvorene stvari prestale služiti čovj zagospodarile su čovjekom i počele su služiti govome uništenju. Ako naša moderna materi civilizacija, ako ogroman tehnički napredak, kojega se je čovjek danas dovinuo, služi u o strahovitim ratnim zbivanjima izključivo bi rekli za uništavanje čovjeka, zar u tome ne vid pravedni zakon Božje Providnosti, po kojem mrtva i nerazumna narav osvećuje čovjeku, ko htio, da nad njom vrši nasilje, sprečavajući njenom naravnom zadatku, u njenoj pravoj i dinoj svrsi, da služeći čovjeku zapravo služi mome Bogu. Odkazujući službu i poštovanje B svome konačnome cilju, čovjek je postao rob tv postao je slugom svoga sluge. Nikakvo stoga č kada vidimo, kako današnjim svietom vlada g materializam, ma kakvim se on imenom krst ma kakvu ideoložku nadgradnju imao. Nika čudo, što suvremeni čovjek pristaje, da se gazi govo čovječje dostojanstvo, da ga se snizuje razinu stvari ili stroja samo, da bi napunio želudac, da bi mogao uživati blagodat moderne ničke civilizacije. Nikakvo čudo, što suvreme čovjeka nimalo ne smota, kada se dostojan čovjeka i njegova družtvena vriednost ne mjer uzvišenom cilju ljudskoga života, niti po inte tualnim ili moralnim osobinama, kao ni po nama i krepostima. Ako se radi o zadovolja

vih materialnih prohtjeva, moderan je čo- ɔripravan pristati i na to, da se njegovo čo- dostojanstvo i njegovo družtveno uvaženje konjskim snagama, kojima njegova fizička razpolaže. Nikakvo čudo onda, da je v čovjek izgubio svaki smisao za bilo vrednote nematerialne naravi. Ljubav mu je a sinonim najgrubljeg osobnog ili kolektivnog ıa, a pravda rezultanta grubih, materialnih koje se nalaze u vječnom sukobu. Nikakvo čudo, što države i narodi u ovom najtragič- sukobu ideja i interesa, povjeravaju krojenje bezumnoj, ubitačnoj i razarajućoj materiji. .da mi katolici govorimo o odpadu današnjeg a i današnjeg družtva od Krista i Njegove , kada iztražujemo uzroke biednog stanja, u ı se današnje čovječanstvo nalazi, onda obi- o bacati svu krivnju na ove ili one prilike tu, na ove ili one zablude, na ove ili one rske ili bezbožničke struje i pokrete. Stavi- eđutim ruku na srdce, izpitajmo iskreno savjest, pak se onda zapitajmo, nismo li mi, ɔ mi, koji se zovemo i koji se priznajemo ima-katolicima, velikim dielom krivi, što je u došlo do ovakvog stanja stvari? Kroz vje- danas možda više nego ikada, glas nam na- uće Crkve dovikuje, da kršćanska načela pravde i ljubavi ostaju praznim riečima, ako oživotvore u djelima i ustanovama. Činje- ;, da je naš uljudbeni život ukorienjen u tvu, činjenica je, da najnaprednije države ulturniji narodi pripadaju kršćanskoj kul- sferi, činjenica je, da najveći broj ljudi pri- kršćanstvu, a od njih preko pol milijarde koj Crkvi. Pa i pokraj svih ovih suvreme- arnosti poviestna je činjenica, da čovječan- danas pati od mržnje, od nepravda, od pre- i zarobljavanja čovječje osebnosti, od druž- i međunarodnih zločina i nasilja. Poviestna nica, da su u kratkom razdoblju od ne puna enija oholost, mržnja, zavist i pohlepa iza- ipravo među kršćanskim narodima dva sve- tna rata, koja po svojim užasima i straho- ɔ broju ljudskih žrtava i obsegu materialnih remašuju daleko sve ono, što je ljudska fan- ıekoć mogla i zamisliti. Poviestna je činje- a se je u krugu kršćanskih naroda gospo- život, izključivo rukovođen načelima lede- bizma, izrodio u kruti glavničarski sustav, nu je tolikim milijunima oduzeto sve do života. Zar samo ovo nakoliko nasumce na- h činjenica same po sebi ne govore mnogo? e činjenice ne dokazuju, da između Kri- auke, koju Crkva uči i propovieda i života og broja kršćana postoji ogromno nesuglasje, bstivi jaz? Zar ove činjenice ne dokazuju, eliki broj kršćana izdao duh kršćanske prav- šćanske ljubavi, duh kršćanskog svečovje- bratstva? I kada na kraju krajeva vidimo, veliki broj kršćana, koji ravnodušno pro- kraj svih ovih činjenica ili kada gledamo broj onih, koji nemaju ni moralne ni du- nage, da se svemu ovome zlu kršćanski su- e, ili još gore, kada vidimo ne maleni broj onih kršćana, kojima je bilo osobni bilo kolektivni egoizam krivo oblikovao savjesti i zamračio kršćanska ćudoredna shvaćanja, zar onda u svemu ovome ne vidimo dokaz, da je veliki broj kršćana izdao i duh samoga kršćanstva? Zar onda nema pravo sv. Otac Pijo XII., kada na jednom mjestu kaže, da postoji veliki broj onih, koji su se odmetnuli od pravoga kršćanstva, koji su skalupili kršćanstvo po svome ukusu, koji su stvorili vjeru bez duše ili dušu bez vjere, masku mrtvoga kršćanstva? I mi se onda čudimo, odakle zlo u svietu, odakle duh dekristijanizacije i bezbožtva! Ne vidimo, ili ne ćemo da vidimo, da smo možda mi bili prvi, koji smo ubili Krista u dušama ljudi. Ubili smo Ga onda, kada smo jedno govorili, izpoviedali i učili, a drugo činili. Ubili smo Ga onda, kada nismo znali ili nismo htjeli, ma i pod cienu života, uskladiti svoje držanje i svoj rad u privatnom i javnom životu načelima Kristove nauke, kada smo svojim protivnicima vlastitim držanjem i ponašanjem pružali dokaz, da je za nas kršćanstvo posuda bez sadržaja, kulisna fasada, plašt, kojim hoćemo da prikrijemo svoju duševnu biedu i moralnu golotinju. Ubili smo Ga, kada smo bezpomoćno sliegali ramenima, kada smo spuštali farizejski zamišljena lica, kada smo kukavički između četiri zida naricali, umjesto da hrabro, odlučno i bezkompromisno ustanemo na obranu kršćanske istine, kršćanske pravde i kršćanske ljubavi.

Ako dakle danas čujemo govoriti, kako se na svim stranama prave velebni nacrti za gospodarsku i materialnu obnovu svieta, onda mi, mi kršćani katolici, moramo postati sviestni ogromne potrebe moralne obnove i to u prvom redu svoje vlastite moralne obnove, a onda preko nas i moralne obnove cjelokupnog čovječanstva. Svi kršćani bez razlike moraju poslije svih ovih proživjelih strahota doći do spoznaje, da nema spasa ni pojedincu, ni narodnom ni čovječanskom kolektivu bez djelotvornog oživotvorenja Kristovih načela na svakom području ljudskoga života. Tko je pak prvi pozvan da preuzme na sebe ovu uzvišenu, ali pretežku dužnost duhovne i moralne obnove svieta, ako ne baš Kristova Crkva, ona Crkva, koja je čula rieči Božanskoga poslanja: »Idite po svemu svietu i propoviedajte Evanđelje svakome stvorenju.« Na Crkvi je dakle, da propovieda Evanđelje, a na nama, na nama kršćanima je, da evanđeoska načela odlučno i bezkompromisno, ne skrećući ni lievo ni desno, uvodimo u naš javni i privatni život, naročito pak da djelima, a ne riečima, pokažemo i dokažemo, da jedino oživotvorenje Kristovih načela može donieti svietu mir i ljubav, družtvenu harmoniju i međunarodnu pravdu.

I naš dragi hrvatski narod se nalazi u vrtlogu strahovitih ratnih zbivanja. I njega je zahvatila strahovita oluja kako fiziološkog i materialnog tako isto i duhovnog i moralnog rušenja i uništavanja. I mi ćemo morati ogromne snage i golema sredstva upotrebiti kako za fizičku i materialnu, tako još više za moralnu i duhovnu obnovu naše mile domovine. Moralnu i duhovnu obnovu, taj preduvjet fizičke i materialne obnove, ne ćemo moći postići, ako najjača naša narodna moralna snaga, Katolička

Crkva, ne bude mogla u punom obsegu razviti svoju blagotvornu djelatnost. Ovu crkvenu djelatnost na području moralne i duhovne obnove našega naroda ima po crkvenoj nauci i po njenim načelima u prvom redu voditi crkvena hierarhija, episkopat sa svećenstvom. Katolička pak akcija mora predstavljati dobro uređenu vojsku, koja će pod vodstvom i po smjernicama hierarhije unositi katoličku istinu, katoličku pravdu i katoličku ljubav u sve grane našeg javnog i privatnog života. Međutim, moramo se pitati, kako će Katolička Crkva moći odigrati ovu svoju dalekosežnu poviestnu ulogu u duhovnoj i moralnoj obnovi našega naroda, ako ne bude imala na razpolaganju dovoljan broj svećenika, potreban broj Kristovih apostola, koji će čitav svoj život posvetiti propoviedanju Kristove nauke i dieljenju sredstava milosti? Kako će katolička akcija u našem narodu napredovati, ako ne bude bilo onih, koji je moraju voditi, onih, koji moraju nad njom brižno bdjeti, onih, koji će u njoj čuvati pravi Kristov i pravi crkveni duh? Jer, kako kaže sv. Pavao u svojoj poslanici Rimljanima: »Kako će vjerovati u onoga, za koga nisu čuli? A kako će čuti bez propovjednika?«

Mi, hrvatski katolici, moramo biti sviestni jedne nadasve žalostne činjenice u životu našega naroda. Moramo biti sviestni činjenice, da mi nemamo dovoljan broj svećenika. Nemamo ih ni toliko, koliko je potrebno za najosnovnije djelovanje Crkve. Na našim razštrkanim seoskim župama s 5, 6, 8 ili više tisuća vjernika jedva nađemo po jednog svećenika. Nikakvo onda čudo, da, uza svu revnost našega svećenstva, mnogi naši bolestnici umiru bez providbe, nikakvo čudo, da naša djeca ostaju bez temeljitije vjerske pouke, nikakvo čudo, da, uza sve napore, katolička akcija ne može nikako dobiti značaj jednog obće-narodnog pokreta. Za pravilno i uspješno djelovanje moderne pastoriazcije se smatra potrebnim, da na svaku tisuću vjernika djeluje po jedan svećenik. Kada znamo, što smo već rekli, da kod nas često puta jedan svećenik dolazi na 5, 6, 8 i više tisuća duša, onda nam mora biti jasno i to, da uz ovakve prilike kod nas ne može biti ni govora o provođenju moderne pastorizacije. Kod nas se svećenik mora ograničiti na ono najosnovnije i najpotrebnije. Razumije se pak, da uslied toga i napredak našega naroda na vjerskom i kulturnom području mora biti u zastoju. S druge strane ova nam činjenica najbolje razjašnjuje, odakle to, da mnogi naši svećenici već u najljepšoj muževnoj dobi postanu izcrpljeni i fizički nesposobni za svaki iole naporan rad.

Uslied ovakvog stanja stvari počelo se je govoriti i o tome, kako bi se u svrhu rješenja krize u broju svećenstva pozvalo na pastoralni rad u našem narodu svećenike onih naroda, koji njima obiluju. Možda će se konačno morati pristupiti i ovoj mjeri, da bi se ovo naše krupno pitanje bar nekako riešilo. Pitajmo se međutim, ne bi li ovakvo rješenje svećeničkog problema kod nas bila užasna i težka sramota za sve nas Hrvate katolike? Mi, koji se tako gordo ponosimo častnim nazivom »Predziđa kršćanstva«, mi, koji ponosno ističemo svoje 1300-godišnje neprekinute veze s Apostolskom Stolicom, mi, koji u svakoj prigodi naglašujemo, da već stoljećima pripadamo kulturnoj sferi katolicizma, mi, da padnemo na stepen misijske zemlje, u koju moraju dolaziti sinovi tuđih naroda propoviedati Krista i dieliti sv. Sakramente?

(Svršit će se.)

LISTAK

DJELO ZA SVEĆENIČKA ZVANJA

Od časa, kada je preuzv. g. Nadbiskup uredio Nadbiskupijsku Centralu Katoličke Akcije, dala se ova na žilav i naporan posao. Tu se neumorno radi. Osnovano je i vođeno veoma mnogo družtava u čitavoj nadbiskupiji. Okupljeni su tu muževi i žene, mladići i djevojke. Družtvima se pomaže iz Centrale. Odavle se šalju predavanja, predavači i sve, što je potrebno za rad pojedinih družtava. To je redovan rad. Iziskuje se mnogo truda i napora, nu to je ono, što u prvom redu mora biti. Centrala se bacila i na druge poslove, koji su nuždno povezani s njezinom zadaćom. Ne možemo zaboraviti onaj divni pokret duhovnih vježbi, koji je zamislila i organizirala Centrala. Sva sila zatvorenih i poluzatvorenih duhovnih vježbi održana je u mnogim župama naše nadbiskupije. Uzporedo s time organizirala je Centrala i pučke misije i obnovu misija u nadbiskupiji. Uz ovaj predivni i neizrecivo koristni podhvat nikoše u Centrali i drugi, koji svojom vriednošću ni malo ne zaostaju. Amo spada sakupljanje doprinosa za uređenje Naših Dragih Svetišta, u prvom redu za Mariju Bistricu, a zatim Pokret protiv psovke i Djela za svećenička zvanja.

Djelo za svećenička zvanja radi već nekoliko godina. Dne 16. o. mj. priredilo je Djelo javno predavanje i diskusiju za odaslanike družtava Katoličke Akcije u Zagrebu. Odziv je bio neočekivano velik. Moramo imati na pameti, da je upravo ovih dana pritisla u Zagrebu jaka zima, a mnogi su članovi veoma udaljeni od središta grada. Cestovna željeznica imade i brojem kola i vremenom ograničen promet. Ipak se na sastanku u Katoličkom Kasinu našlo i odaslanika iz onih veoma udaljenih župa. Dvorana je bila prenatrpana. Sastanku je prisustvovao i preuzv. g. Nadbiskup, zatim preuzv. gg. generalni vikari dr. Salis i dr. Lach, nekoliko preč. gg. kanonika i prebendara, te ostalih svećenika.

Sastanak je otvorila predsjednica Okružja katol. žena gđa Dr. Olga Makuc, profesorica. Nakon biranih rieči njezinoga pozdrava, održao je predavanje g. Dr. Sibe Zaninović. Učeni je predavač u izcrpivom predavanju prikazao najprije muke i tež-

koće naroda u današnja ratna vremena. Razlog je tome, što su se ljudi odalečili od Boga i tražili svoje božanstvo u materiji. Ta im se materija strašno osvetila. Ona sad razara i ubija po cielom svietu, pa tako i u našoj dragoj Domovini. Izlaz je samo jedan: »Natrag k Bogu po Djevici Mariji!« Za pravi, iskreni i trajni povratak k Bogu potrebno nam je mnogo revnih svećenika. Manjak je svećenstva u našoj nadbiskupiji, kao i u drugim biskupijama, strašan. Bit će porazno po nas, ako budemo morali poslije rata moliti druge narode, koji obiluju svećenstvom, da nam pošalju pomoć. To bi nas sramotilo, kao da smo narod u misijskoj zemlji, a ne u domovini, koja se ponosi svojom 1300-godišnjom prošlošću u krilu svete Katoličke Crkve. Nu jamačno će morati i do toga doći. Mi smo dužni pobrinuti se za svoj domaći kler. U tom pogledu nam se namiče nekoliko naročito svetih dužnosti. Mogli bismo ih sažeti u ove točke:

Dužni smo moliti se Gospodaru žetve, da pošlje poslenika u svoju žetvu. Za svako se dobro djelo mora urediti molitvena pomoć. Za ovo je treba naročito organizirati, jer to Gospodin sam traži, neka mu se molimo, da nam pošlje poslenika u svoju žetvu.

Dužni smo se poskrbiti za materialno uzdržavanje svojih sjemeništa. U tom pogledu neka nam bude lozinka: Svaka župa mora omogućiti školovanje barem jednoga kandidata svećeničkog staleža. Za tu pak uzvišenu svrhu moramo biti ljudi samopriegora i žrtve. Svojim doprinosima ne smijemo stavljati zapreke sjemeništima, niti ikakve ograde. Sjemeništa neka namjenjuju naše doprinose za uzdržavanje bilo kojeg seminarca ili klerika, prema svojoj uviđavnosti.

Obitelji se moraju uzgajati u svetom idealizmu, da svakoj služi na osobitu čast, ako iz njezine sredine pozove Gospodin kojega člana u svoju službu. Jednom zauviek se moraju izbrisati iz naših obitelji dosadanje dvie mane: Jedna je bila u tome, da su neki roditelji priečili svojim sinovima u duhovni stalež, a druga je u tom, da su ih slali u sjemenište radi sebe i svoje materialne koristi. Roditelji su dužni diete, na kojem opaze klicu svetog zvanja, u tom poticati, za njega se moliti, u tom ga duhu uzgajati i za njega žrtvovati sve do onog, za njih najsretnijeg, časa, kad im ljubljeni sin, kao svećenik, položi presv. Hranu u srdce.

Predavanje je bilo odulje, nu nije umaralo, nego je naprotiv slušačima bilo žao, što je već prestalo. Bilo je zanimivo, svestrano, naročito liepo i duhovno obrađeno. U slobodnom razgovoru, nakon predavanja, palo je nekoliko pobudnih misli s razdnih strana. Nakon izmjena misli prisutnih izaslanika družtava Katol. Akcije kazao je preuzv. Nadbiskup nekoliko rieči. Najprije je iznio brojitbene podatke o stanju svećenstva u nadbiskupiji. Brojkama je poredio našu nadbiskupiju s nekim drugim velikim biskupijama u svietu. Prisutnima je podao nekoliko novih pobudnih misli, i tako sve dosele izneseno liepo i stvarno zaokružio.

Sastanak nije bio samo informativnog značenja: nekoliko podataka, nekoliko pobuda, koja dobra odluka na papiru, i time da je sve završeno. Naprotiv! Završeno je stvarnim zaključcima:

Družtva Katol. Akcije pobrinut će se odmah, savezno sa svojim župnikom, da se u župi osnuje odbor »Djela za svećenička zvanja«, i taj da odmah organizira duhovnu molitvenu pomoć, a ujedno i sabiranje doprinosa u novcu ili u naravi, da se može izškolati barem jedan kandidat svećeničkog staleža. Zagrebačka Centrala poskrbit će se, da se to djelo organizira i u svakoj župi u pokrajini.

Zaključci su stvarni. Ljudi, koji u Centrali vode sav posao, daju nam svojom spremom, oduševljenjem i marljivošću velike nade, da će poći u tom radu napried. A jer su sve stavili na duhovni temelj, moleći blagoslov Gospodara od žetve i zagovor Kraljice Apostola, u tome je i siguran zalog uspjeha. U tom je smislu svima prisutnima preuzv. g. Nadbiskup na koncu podielio svoj nadpastirski blagoslov.

D.

CRKVENE VIESTI

NOVOGODIŠNJE ČESTITANJE KOD POGLAVNIKA

U subotu, 3. II. 1945., čestitali su Poglavniku Novu godinu: diplomatski zbor na čelu s njemačkim poslanikom vitezom Siegfriedom Kascheom, doyenom diplomatskoga zbora, hrvatska državna vlada na čelu s predsjednikom vlade vitezom dr Nikolom Mandićem, predstavnici crkvenih i vjerskih oblasti, koje je predveo preuzv. gosp. Nadbiskup dr Alojzije Stepinac u pratnji pomoćnih biskupa dra Franje Salis-Seewisa i dra Josipa Lacha, ustaški dužnostnici i pripadnici savezničnih njemačkih oružanih snaga, koje je predveo feldmaršal Freiher von Weichs.

Br. 978./1945.

OKRUŽNICA

DJELA ZA SVEĆENIČKA ZVANJA

Častna braćo!

Poznato Vam je, da je prije više godina pokrenuta akcija, da se u svakoj župi naše nadbiskupije osnuje družtvo »Djela za svećenička zvanja«. Poznat Vam je i razlog, zašto je pokrenuta ta akcija. U našoj prostranoj nadbiskupiji osjeća se već odavna, a osobito poslije prvog svjetskog rata, manjak svećenstva. Znadete dobro, da je često na velikim i težkim župama od kojih desetak tisuća vjernika morao obavljati duhovnu pastvu sam župnik bez kapelana, a mnogi su svećenici morali na svojim župama ostati do najveće starosti, a da nisu mogli dobiti zaslužene mirovine. Radi prenapornog rada mnogi su svećenici u naponu svoje muževne

dobi izgubili svoje zdravlje i prije reda otišli u grob. Poslije ovoga rata bit će još veći manjak svećenstva, jer je nažalost mnogo svećenika poginulo, a mnogi su uslied rata izgubili svoje zdravlje i postali nesposobni za rad. Danas ne osjećamo tog manjka s razloga, što se sada nalazi u našoj nadbiskupiji oko 250 slov. svećenika, ali će se to jako osjetiti, kad nas ti svećenici ostave.

Da se doskoči toj velikoj nestašici svećenstva u našoj nadbiskupiji, podignuto je uz velike žrtve Dječačko sjemenište u Zagrebu. Uzdržavanje bogoslovnog i dječačkog sjemeništa u današnjim težkim vremenima skopčano je s velikim potežkoćama. Zato sam se prije pola godine obratio na svećenstvo naše nadbiskupije s pozivom, da svojim i svojih župljana doprinosima pomogne uzdržavanje jednog i drugog sjemeništa. I doista s velikim zadovoljstvom moram izjaviti, da se je liepi broj svećenika i župa odazvao mojemu pozivu s vrlo liepim doprinosima i tako je na neko vrieme bio omogućen obstanak ovih naših tako važnih ustanova. Nadam se, da će svećenstvo i narod činiti to i u buduće.

Ali sve to nije dosta, da se doskoči velikom pomanjkanju svećenstva u našoj nadbiskupiji. Potrebno je, da se vjernici svake župe tako odgajaju, da postanu sviestni, da su oni dužni podupirati školovanje svećeničkih kandidata ne samo novčanim i drugim sredstvima, nego i molitvama svojima kod Gospodina, da bi nam dao što više vriednih i dobrih svećenika za rad u vinogradu Gospodnjem. To će se najbolje postići, ako se u svakoj župi osnuje družtvo »Djela za svećenička zvanja«.

Ovih dana pokrenula su družtva Katol. Akcije (Katol. muževa i Katol. žena) akciju, da bi katol. družtva što snažnije pomagala organizaciju družtva »Djela za svećenička zvanja« u svakoj župi. U tu svrhu održan je vrlo uspjeli sastanak družtava Katol. Akcije, na kojem su stvoreni vrlo važni zaključci u tom pogledu.

Savezno s akcijom spomenutih družtava pozivam sve dušobrižno svećenstvo, da nastoji, da se u svakoj župi čim prije osnuje družtvo »Djela za svećenička zvanja«, u koliko to nije već učinjeno. Uz malo dobre volje bit će moguće to provesti u svakoj župi. Između članova kat. organizacija i najrevnijih i najboljih župljana neka se izabere privremeni odbor od 4—6 osoba i taj odbor imade dužnost, da pod vodstvom svećenika prikuplja članove za to družtvo. Kad se prijavi dovoljan broj članova, provede se ustanova družtva i izabere stalan odbor. Pravilnik družtva Djela za svećenička zvanja bit će priložen svim predplatnicima »Katol. Lista«, a ukoliko tko ne primi, može dobiti u Nadb. pisarni. Iz tog pravilnika vidi se, da članovi tog družtva imadu dvie dužnosti, da se mole po nakani družtva, da bi nam Gospodin Bog dao što više dobrih i revnih svećenika, što je glavna svrha ovog družtva i da bi davali kakav doprinos za školovanje svećeničkih kandidata, najmanje po 10 kuna mjesečno. Svi članovi dionici su velikih duhovnih blagodati, kako se vidi iz pravilnika.

Da se vjernici što više potaknu na pomaganje Djela za svećenička zvanja, pozivam sve dušobrižno svećenstvo, neka se ovogodišnji proljetni kvatreni tjedan od 18—25. veljače (od I. do II. korizmene nedjelje) po svim župama proslavi kao tjedan rada za Djela za svećenička zvanja. U tu svrhu neka se učini sliedeće: 1. na I. korizmenu nedjelju neka se u svim crkvama održi propovied o uzvišenosti svećeničkog zvanja i o dužnosti svih vjernika, da podupiru školovanje svećeničkih kandidata prema mislima iznesenim u članku »Katol. Lista« br. 6 »Pošalji Gospodine poslenika u svoj vinograd«, 2. neka se kod te propoviedi preporuči svim vjernicima, premda je sv. Otac papa podielio oprost od posta i nemrsa u korizmene i kvatrene dane, da dobrovoljno obdržavaju nemrs i post u nakanu tog tjedna, da bi nam Gospodin dao što više dobrih i vriednih svećenika, 3. na II. korizmenu nedjelju neka članovi svih katol. družtava i drugi vjernici pristupe zajedničkoj sv. pričesti, koju neka prikažu na istu nakanu i 4. na I. korizmenu nedjelju neka se po svim crkvama i župama sakupljaju darovi za Djela za svećenička zvanja. Gdje nije moguće ovo provesti u kvaternom tjednu radi čitanja korizmene poslanice, neka se to provede u prvu nedjelju iza toga.

Uvjeren sam, da će sve dušobrižno svećenstvo savjestno provesti ovu moju odredbu, jer je duboko uvjereno, kako je potrebno, da svi radimo na tom, da se umnoži svećenički pomladak. Bilo bi poželjno, da se rad družtva Djela za svećenička zvanja tako razvije po svim župama, da bi svaka pojedina župa svojim doprinosima školala po jednog siromašnog svećeničkog kandidata. Troškovi za školanje jednog pitomca stoje danas mjesečno oko 20.000 kuna. Nadam se, da će to mnoge župe i provesti.

O provedbi ove akcije kao i o uspjehu neka svaki župni ured izviesti Nadb. duh. stol, a ubuduće neka svi župnici u obćem godišnjem izvještaju D. koji treba svake godine preko dekanatskog ureda slati, izvieste i o radu družtva »Djela za svećenička zvanja«.

U Zagrebu, 5. veljače 1945.

ALOJZIJE, nadbiskup

MJESEČNI SASTANAK ZAGREBAČKIH KATEHETA održati će se u nedjelju dne 18. veljače u 5 sati poslije podne u prostorijama Katoličke Akcije. Na dnevnom je redu razpored uzkrsnih školskih sv. izpoviedi. Pozivaju se stoga svi kateheti srednjih, stručnih, građanskih i pučkih škola, da bezuvjetno dođu na taj sastanak.

SVEČANE ZADUŠNICE ZA PALE SVEĆENIKE

U utorak, 6. II. 1945., služio je preuzv. gosp. Nadbiskup u prvostolnoj crkvi svečane zadušnice za sve svećenike, koji su nasilnom smrću umrli u našoj Domovini za vrieme ovoga rata. Zadušnicama je prisustvovala rodbina pokojnih svećenika, veliki broj svjetovnoga i redovničkoga klera, mnogo redovnica iz svih ženskih družbi, liep broj školske mladeži i pobožnih vjernika.

Br. 32-45.
Predmet: Razstavna parnica:
Tomić—Granić

IZROČNI POZIV

U parnici o razstavi od stola i postelje, koju je pred ovim nadbiskupskim ženitbenim sudom pokrenuo Josip Tomić iz Zagreba, poziva se ovime tuženica Jagoda Tomić rođ. Granić, rođ. 23. III. 1924. u Begejskom sv. Gjurgju, sada nepoznatog boravišta, da na dan 2. ožujka 1945. u 8 sati prije podne osobno ili po svom zakonitom zastupniku ovomu sudu pristupi, da se o tužbi očituje, jer u protivnom slučaju bit će proglašena oglušnicom i parnica će se u njezinoj odsutnosti dovršiti i osuda izreći.

Nadbiskupski ženitbeni sud
U Zagrebu, dne 3. veljače 1945.
M. P.
Dr Ant. Slamić, v. r. predsjednik suda — Dragutin Bišćan, v. r. bilježnik

Br. 679-44.
Predmet: Razstavna parnica:
Martinc—Gašparović

IZROČNI POZIV

U parnici o razstavi od stola i postelje, koju je pred ovim nadbiskupskim ženitbenim sudom pokrenula Emilija Martinc rođ. Gašparović iz Samobora, poziva se ovime tuženik Petar Martinc, rođ. 21. IV. 1899. u Kobaridu (Italija), sada nepoznatog boravišta, da na dan 2. ožujka 1945. u 8 sati prije podne osobno ili po svom zakonitom zastupniku ovomu sudu pristupi, da se o tužbi očituje, jer u protivnom slučaju bit će proglašen oglušnikom i parnica će se u njegovoj odsutnosti dovršiti i osuda izreći.

Nadbiskupski ženitbeni sud
U Zagrebu, dne 3. veljače 1945.
M. P.
Dr Ant. Slamić, v. r. predsjednik suda — Dragutin Bišćan, v. r. bilježnik

MARIJINA KONGREGACIJA SVEĆENIKA

Marijina kongregacija svećenika u Zagrebu (kod oo. Isusovaca, Palmotićeva ul. 31) ima svrhu poticati svoje članove na što veći duhovni napredak, na apostolsku revnost i nježno štovanje blažene Gospe. Djelatnost Marijine kongregacije svećenika proširena je okružnicom preuzv. gospodina Nadbiskupa broj 8100 od listopada 1944. kojom joj je stavljeno u dužnost organizirati svaki mjesec duhovnu obnovu svećenika u Zagrebu, koja se drži svake prve sriede u mjesecu. Na duhovnu obnovu su pozvani svi svećenici, bez razlike na biskupijsku pripadnost, te da li su članovi kongregacije ili nisu. Da je naše svećenstvo tu ustanovu mjesečne duhovne obnove s veseljem prihvatilo, vidi se odatle, što ih s velikom ljubavlju i zanimanjem pohađa liep broj zagrebačkog svećenstva.

Sastanci Marijine kongregacije svećenika osim toga drže se i svake treće sriede u mjesecu. Na njima će uz kongregacijsku pobožnost u čast nebeske Majke biti održano koje predavanje od osobite važnosti za pastvu, osobito u gradu. Na kongregacijskom sastanku održanom dne 17. siečnja o. g. održao je predavanje o. R. Patè, prezes kongregacije o spiritizmu: o njegovoj pogubnoj nauci i štetnosti spiritiziranja po vjeru i zdravlje. Iza predavanja razvila se živa debata prisutnih svećenika. Na istom je sastanku izabrano uže vieće Marijine kongregacije svećenika i to kao prefekt Mons. dr. Aleksandar Gahs, a kao pobočnici dr. Janko Penić i dr. Dragutin Nežić. Tajnik je vlč. J. Crnković (bilježnik Duh. stola), a blagajnik J. Peroš.

Umoljavaju se gg. svećenici u Zagrebu, da se pridruže našoj Marijinoj kongregaciji. Prijave se mogu vršiti osobno ili pismeno, no neka se uviek označi da li je dotični već bio kongreganist i gdje. Ne može se dosta preporučiti i gg. svećenicima izvan Zagreba da pristupe kongregaciji, te da budu duhom sjedinjeni s nama u ljubavi, štovanju i nasljedovanju Marije, Majke svećenika. Nanese li ih put u Zagreb prve ili treće sriede u mjesecu, tada neka dođu na naše sastanke, koji se drže u kongregacijskoj kapeli u 5 sati po podne. Marijina kongregacija u Zagrebu namjerava podržavati vezu i sa članovima izvan Zagreba šaljući im izvještaje, predavanja i slično.

Osjećajući kako nam treba poticaja za duhovni napredak i apostolsku revnost, nadamo se da će ovaj poziv naići na razumievanje svećenstva, i da će rad kongregacije donieti očekivane plodove svećeničkoj kreposti i djela revnosti za slavu Božju, korist duša i spas hrvatskoga naroda.

Uprava Marijine kongregacije svećenika

KORIZMENO ŠTIVO

KORIZMENI VJENČIĆ

Prošle je godine izašao iz tiska dra Hrena »Korizmeni Vjenčić.« Ta je knjižica ocienjena najpovoljnije i dobro je bila proširena u Zagrebu kao i u pokrajini. Bilo bi veoma dobro i poželjno, da svećenstvo i ove godine svojim vjernicima ovu korisnu knjižicu toplo preporuči te je razpača u što većoj količini, na veliku duhovnu korist svojih vjernika. Ciena joj je 200 Kuna.

TUŽALJKE — LAMENTACIJE

Jednako se preporučuju knjižice dra Oberškoga: Tužaljke proroka Jeremije, u dva različita izdanja. Veće izdanje sadrži obširni i znanstveni tumač, a u manjem su izdanju uzporedo latinski i hrvatski tekst lamentacija, da ih vjernici mogu s razumievanjem pratiti. Na kraju je dodan i Obred Uzkrsnuća. Ciena je većem izdanju 150, a manjem 100 Kuna.

Sve ove knjige razpačava Nakladna knjižara »Marulić« Zagreb, Kaptol broj 29, koja na svakih plaćenih 10 komada dodaje 1 komad bezplatno. S naručbama iz pokrajine treba požuriti, da se knjige zbog prometnih potežkoća mogu pravovremeno dostaviti.

Vlastnik i izdavač: Nadbiskupija zagrebačka. — Odgovorni urednik: Dr. Janko Penić. — Tisak: Narodna tiskara u Zagrebu. — Za tiskaru odgovara: Rudolf Vedo, Zagreb, Kaptol 27.